

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6242/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Juraja Tomečaka iz Goli Breg (Grad Zagreb), Golobreška Ulica Iv. Odvojak 15, OIB: 70099923637, kojeg zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, koje zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, radi ništetnosti, održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 11. lipnja 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenice punomoćnika tužitelja Lee Jurenec - odvjetničke vježbenice i zamjenice punomoćnika tuženika Melite Grozaj - odvjetnice, 8. srpnja 2026.,

presudio je

I Odredba članka 5./TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 016-720/2007 od 10. listopada 2007. godine zaključenog između tužitelja Juraj Tomečak, Zagreb, Goli Breg, Golobreška ulica IV. Odvojak 15, OIB: 70099923637 kao korisnika kredita i prednika tuženika ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao kreditora koja glasi „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelipedeset posto) iznosa kredita“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da tužitelju Juraj Tomečak, Zagreb, Goli Breg, Golobreška ulica IV. Odvojak 15, OIB: 70099923637 isplati iznos od 234,05 eur sa zateznim kamatama od 13. listopada 2007. do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2007. određuje po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje,

za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 naknaditi tužitelju Juraj Tomečak, Zagreb, Goli Breg, Golobreška ulica IV. Odvojak 15, OIB: 70099923637 trošak parničnog postupka u iznosu od 341,25 eur sa zateznim kamatama tekućim od 8. srpnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključio sa prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Ugovor o kreditu broj 016-720/2007 od 10. listopada 2007. godine, kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od 26.939,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, da je kredit dan na rok otplate od 7 godina, da je čl. 5. TROŠKOVI predmetnog Ugovora tužitelju nametnuta/ugovorena naknada, u visini od 1,50 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prije isplate kredita, da je spornim člankom (točkom) 5. Ugovora o kreditu regulirana obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita, a radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit, da je tužitelju na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 234,05 eur (1,50% od iznosa kredita). Tužitelj ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa da iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade ništetne, da se o navedenoj odredbi ugovora uopće nije pojedinačno pregovaralo, da tuženik tužitelju uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita te da tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Slijedom navedenog tužitelj zahtjeva utvrditi da je ništetna odredba čl. 5 predmetnog ugovora o kreditu koja glasi „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi

obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelipedeset posto) iznosa kredita“, naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 234,05 eur sa zateznim kamatama tekućim od 13. listopada 2007. do isplate te naložiti tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ne spori da je 10. listopada 2007. s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 016-720/2007 te da je prilikom isplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu označenom u tužbi. Tuženik ističe da je u ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, stoga sporni čl. 5. ne podliježe testu nepoštenosti (članak 84. Zakona o zaštiti potrošača), da predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe, da je tuženik predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu uspoređi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Tuženik navodi da način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja ugovora o kreditu pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50% (ugovorna transparentnost). Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita), da su troškovi obrade kredita jasno definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Tuženik navodi da je nesporno da se u ovom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati) međutim da pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te uspoređi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe u tužbi da bi tuženik postupio nepošteno i nesavjesno ugovaranjem sporne naknade, a što bi dovelo do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, da je tuženik o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, da je predmetnim ugovorom odobren i isplaćen iznos 26.939,00 CHF (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu 1,50% pa da je iz navedenog razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu, da su neosnovani navodi tužitelja da ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova. Tuženik podredno ističe, sve i da je predmetna odredba ništetna, a što se kategorički osporava iz ranije navedenih razloga, tužitelju nije dopušteno isticati ništetnost iste sukladno čl. 326. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, obzirom da bi uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je u cijelosti ispunjen. Tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate te ističe prigovor zastare. Zaključno tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Imajući u vidu da je tuženik osporio u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) te isplate iznosa od ukupno 234,05 eur

po osnovi plaćenih naknada (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 234,05 eur jer doista u ovoj situaciji, u smislu odredbe čl. 35. i 40. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 1.561,28 eur suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik, pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 234,05 eur i odlučio kao u izreci rješenja od 13. studenoga 2025.

4. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu broj: 016-720/2007 od 10. listopada 2007. (list 5-10 spisa), Isplatni nalog-obračun (list 12 spisa), pregled prometa za klijenta (list 13-21 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje u tekstu ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom dijela odredbe čl. 5. ugovora o kreditu broj 016-720/2007 od 10. listopada 2007. u dijelu kojim su ugovoreni troškovi za obradu kredita te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog na temelju te odredbe ugovora o kreditu.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 016-720/2007 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 10. listopada 2007. u iznosu od 26.939,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan korištenja, s namjenom za kupnju novog motornog vozila (čl.2.), da je odredbom čl. 5. ugovoreno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita.

8. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren, životan i uvjerljiv, iskazao da mu je kredit trebao za kupnju automobila za osobne potrebe i iz u auto kuće u kojoj je izabrao auto da su ga uputili u banku, da ga je u banci čekao ugovor te mu u banci vezano za naknadu nisu ništa objasnili, da je prilikom čitanja ugovora uočio tu odredbu, ali da mu nisu ništa objasnili već su mu rekli da je to dio kredita, da u banci nije pitao može li se ta naknada smanjiti ili isključiti jer da je vjerovao bankaru, a na posebno pitanje punomoćnika tuženika, kada je shvatio da bi ta odredba bila nepoštena, odnosno nešto što nije dužan platiti, iskazao je da da negdje prije godinu i pol dana otprilike.

9. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela sporne odredbe čl. 5. ugovora o kreditu proizlazi da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

11.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

11.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. predmetnog ugovora u dijelu koji se odnosi na plaćanje naknade za obradu određena odnosno odrediva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o toj spornoj odredbi.

Nadalje, iz Ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

11.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede troškova obrade iz spornog dijela odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnomerni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan naknadu platiti.

11.4. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi

da naknada za obradu nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

11.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njihove obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva. Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadi od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja iste, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

12. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba čl. 5. ugovora o kreditu u navedenom dijelu nije određena niti određiva to je iste u tom dijelu ništetna u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba u navedenom dijelu prouzročile i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

12.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 5. Ugovora o kreditu valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da među strankama nije sporna visina plaćene naknade i datum uplate iste te da iz isplatnog naloga – obračun proizlazi da je isplate kredita izvršena dana 12. listopada 2007.

14. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

14.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I izreke presude utvrđena ništetnost dijela odredbe ugovora o kreditu kojim je ugovorena naknada, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

15. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle, bez osnove i to sa zateznim kamatama od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

16. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate iznosa koji je tuženik stekao na temelju odredbe ugovora o kreditu kojim su ugovoreni troškovi obrade valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 234,05 eur sa zateznim kamatama od 13. listopada 2007. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

17.1. Tužitelju je trošak postupka odmjereno prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 28. ožujka 2025. u iznosu od 50,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 13. studenog 2025. i dana 11. lipnja 2026. u iznosu od po 50,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eur (tbr.9.tč.3.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 281,25 eur.

Tužiteljici je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 30,00 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 eur.

Slijedom navedenog tužiteljici je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 341,25 eur.

17.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

17.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III izreke presude.

U Zagrebu, 8. srpnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za tužbu u iznosu od 30,00 eur i za presudu u iznosu od 30,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-3088a-7574d**

Kontrolni broj: **09135-95b36-a04b1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.